

РЕШЕНИЕ

№ 472

гр. Благоевград, 04.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети февруари
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лилия Масева

Членове: Анета Илинска
Моника Христова

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Анета Илинска Въззивно гражданско дело №
20211200500759 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е въззивно - по реда на чл.259 и сл.ГПК и е образувано след постановено по гр.д. № 3642/2020 г. по описа на първо г.о. - Решение на ВКС № 60082 от 02.08.2021 г., с което ОТМЕНЕНО въззивното решение на Благоевградския окръжен съд № 903478 от 03.08.2020 г. по гр.д.№ 194/2020г. и е върнато делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Дадени са конкретни указания на въззивния съд за извършване на процесуални действия при новото разглеждане на делото.

Въззивното производство е инициирано по въззивна жалба на Община - Петрич чрез кмета Д.Б против решение №292/06.12.2019г. на РС-Петрич по гр.д.№489/2019г.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение.Твърди се, че първоинстанционният съд, в разрез със събраните доказателства, е приел,че ищецът е упражнявал давностно владение върху спорния имот,както и че неправилно е приложен материалния закон. Сочи се,че в разрез с императивни правни норми съдът е приел за възможно придобиването по давност на имота,въпреки законовата забрана за това.Поддържа се,че по силата на §1 от РМС №1/1981г. /отм./ са предадени безвъзмездно на Общинските народни съвети всички земи на АПК и другите селскостопански организации от блоковете им ,които са включени в строителните граници на населени места и не са застроени.Предвид

посоченото, собствеността върху спорния имот била преминала у ОНС/респ.Община Петрич след влизане в сила на ЗМСМА./ Твърди се,че фактическата власт върху имота не се упражнява от ищеца и владението му е било прекъснато предвид преклонната му възраст. Ищецът не е упражнявал давностно владение върху имота, поради което не е могъл да го придобие по този оригинален способ.

Иска се от въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли предявения иск като неоснователен, като присъди на жалбоподателя направените деловодни разноски за двете инстанции. С жалбата са представени нови писмени доказателства с искане да бъдат приети от въззивния съд.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е подаден отговор от въззиваемия чрез пълномощника му - адв.Б., в който жалбата е оспорена като неоснователна.Сочи се, че от доказателствата по делото се установява ,че процесният имот не е подлежал на реституиране по реда на нито един от реституционните закони, поради което ограниченията за придобиването му по чл.10 ал.13 ЗСПЗЗ и чл.5 ал.2 ЗВСОНИ не намират приложение. Въпреки това, пълномощникът на въззиваемия поддържа,че първоинстанционният съд правилно е приложил разпоредбата на чл.30 от ЗСПЗЗ и произтичащата от ЗСПЗЗ възможност трети лица да придобият по давност имот,принадлежащ на лицата по чл.27 ал.1 ЗСПЗЗ.Според поддържаното от въззиваемия становище правилно РС е приел,че имотът не е станал общинска собственост по реда на чл.30 ЗСПЗЗ.Поддържа се,че дори ако за периода от 1962г. до 1990 г. е съществувала забрана за придобиване на имот ,който е социалистическа собственост по смисъла на чл.86 ЗС,то с отмяната на посочената разпоредба - т.е. след 1990г. тази забрана е отпаднала.А от 1990 г. - до предявяване на иска, били изминали 29г.,през които имотът е владян от ищеца и е придобит от него по давност.

Иска се от въззивния съд, да потвърди обжалваното решение. Претендират се разноски за въззивното производство.

ВКС в своето отменително решение е дал указание за поставяне на допълнителни задачи към изготвената при първото разглеждане на делото СТЕ, както и за даване на възможност на страните да ангажират писмени доказателства пред вещото лице по делото.

Въззивният съд е допуснал и назначил такава експретиза по следните задачи:

- вещото лице да допълни констатациите в т.3 от заключението, изготвено при първото разглеждане на делото и след справка в ОСЗ да установи за процесния имот дали има подадено заявление за възстановяване на собствеността както и дали е приключила процедурата за възстановяването като съответно предостави възможност на страните също да представят доказателства - решенията на ОСЗ, посочени в книга-оригинал към проекта за дворищна регулация от 1988г. като основание за собственост на Илия Вангелов Пилев и И.П.С - ТР 1/2013г. на ВКС, ОСГК и ТК.

• във връзка с приложението на императивната разпоредба на §1 ЗИД ЗС /ДВ бр.105/2006г. вещото лице да даде заключение - останал ли е невъзстановен процесния имот поради незааявяването му от собствениците и налице ли са за този имот влезли в сила и към кой момент планове, посочени чл.19 ЗСПЗЗ като предпоставка за придобиване на собствеността от общината.

Със свое протоколно определение от открито съдебно заседание, провело се на 01.12.2021 г., съдът е заличил от списъка за призоваване Н. ГР. Н., бивш жител на гр. Петрич, починал на - година и е **КОНСТИТУИРАЛ на осн. чл. 227 ГПК** в правата на починалия Н. ГР. Н. неговите наследници по закон:

К. Н. Н., с ЕГН *****, с адрес: гр.П., ул. Н.В;

ГР. Н. Н., с ЕГН *****, с адрес гр.П., ул.Н.В.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от страна в първоинстанционното производство, насочена е срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка, съдържа необходимите реквизити, не страда от пороци, като са извършени необходимите действия по администрирането ѝ, поради което съдът я намира за допустима.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивният съд приема, че така постановеното решение на РС Петрич е валидно и допустимо. Съдът не констатира пороци, които могат да обусловят нищожност или недопустимост на решението.

Разгледана по същество, по повдигнатите възражения и направени доводи с въззивната жалба, съдът излага следното:

Производството е образувано по искова молба на Н.Г. Наков срещу Община Петрич за установяване на основание чл. 124 ал.1 ГПК, че ищецът е собственик на имот с идентификатор 56126.603.1874 по КККР на гр. Петрич, одобрени със заповед № РД-18-70/14.12.2010 г. на изпълнителния директор на АГКК, с площ от 870 кв. м., с административен адрес - гр.П, ул.О, с предназначение на територията - урбанизирана, с начин на трайно ползване - ниско застрояване (до 10 м.), при съседни - имоти с идентификатори 56126.603.9875, 56126.603.1876, 56126.603.1877, 56126.603.1880, 56126.603.1875 и 56126.603.7804. Поддържа, че е придобил собствеността върху имота в резултат на давностно владение, започнало през 1962 г., когато му е учредено право на строеж и продължаващо към датата на завеждане на иска. Заявява, че ответникът оспорва това му право, претендирайки, че процесният имот е негов, за което е бил съставен и нарочен акт за частна общинска собственост. Изтъква, че издаването на този акт е станало, без да са налице съответните законови предпоставки. Иска да бъде признато за установено спрямо ответната страна, че е собственик на недвижимия имот, на релевираното придобивно основание, както и да му бъдат присъдени

съдебните разноси, които е сторил.

Ответникът Община Петрич, с адрес: гр.П., ул. Ц.Б с код по БУЛСТАТ - оспорва иска, моли за неговото отхвърляне и за присъждане на направените съдебно- деловодни разходи. Излага съображения, насочени към обосноваване на процесуалната позиция, че надлежно е станал титуляр на вещното право, предмет на спора, докато придобивният способ, на който се позовава ищецът, не се е реализирал. □

Ответникът Община Петрич е възразила в отговора на исковата молба, че имотът е общинска собственост на основание чл. 2, ал.1, т.1 от Закона за общинската собственост като законната разпоредба, по силата на която е придобита собствеността е §42 от ПЗР към ЗДИ ЗОС (ДВ, бр. 96 от 1999 г., изм., бр. 36 от 2006 г., в сила от 1.07.2006 г.).

За да уважи предявеният иск, РС-Петрич е приел, че ищецът го е придобил по давност с упражнявано давностно владение от 1990г. насетне, за което не е имало законова пречка /забрана/. Прието е, че по отношение на земеделските земи, необхванати от реституция, а останали собственост на ТКЗС, са приложими разпоредбите за разпределяне на имущество на ликвидираното ТЗКС между лицата, имащи принос за придобиването му- чл.27 ал.1 ЗСПЗЗ, §28 ал.2 от ПЗР на ЗСПЗЗ /ДВ бр.45/1995г.; §29 ал.8 от ПЗР на ЗСПЗЗ /ДВ бр.98/1997г./. РС е изложил съображения, че от страна на ответника-Община Петрич не е опровергана презумпцията по чл.69 ЗС, както и че имотът не е станал частна собственост на основание §42 от ПЗР на ЗИДЗОС/ДВ бр.96/1999г./, тъй като не доказано да е бил частна държавна собственост при влизане в сила на ЗОС.

Настоящият въззивен състав приема, че по делото е установено, че процесният имот е бил земеделска земя, върху която с нот.акт № 87/1962г. председателят на ТКЗС „V конгрес“ въз основа на решение № 1/1959г. на общото кооперативно събрание и на основание чл. 11 ал.IV от Примерния устав на ТКЗС е учредил на Н. ГР. Н. право на строеж на масивна жилищна сграда в парцел III кв.46 по плана на гр.Петрич с площ от 833 кв.м.

Нотариалният акт е официален документ, представен е от ищеца и той чрез него обосновава твърденията си, че в негова полза е било учредено право на строеж.

Този нотариален акт не е оспорен и при липса на други доказателства по делото относно статута на имота към момента на изповядване на сделката, следва да се зачетат констатациите на нотариуса, че сделката е извършена с кооперативна собственост със съгласие на общото събрание на кооператорите съобразно представените при изповядване на сделката документи /мотиви, които се възприемат от настоящия състав от отменителното решение на ВКС/.

От удостоверение № 229/20.09.2017 г. на Дирекция „Устройство на територията“ при Община Петрич и на скица за поземлен имот с № 15-41776-21.01.2019 г. на СлГКК - гр. Благоевград, се установява, че визирият парцел е идентичен с УПИ XVI, в кв. 77 по сегашния регулационен план на града,

който е идентичен със спорния поземлен имот с идентификатор 56126.603.1874 по кадастралната карта и кадастралните му регистри, одобрени по реда на ЗКИР.

От показанията на разпитаните свидетели П.Г. и И.Г. които се кредитират от този съд като безпротиворечиви, се установява, че: ищецът Н.Н. не е реализирал суперфицията, която е придобил спрямо процесния имот; веднага след нейното учредяване обаче (т. е. още от 1962 г.) той е започнал да ползва имота, което положение продължава и към момента на разпита на свидетелите; Н. е оградил недвижимия имот, прекарал е вода в него, изградил е няколко стопански постройки и основно го е ползвал под формата на селскостопанска градина; за целия този период от време никой не му е оспорвал ползването, нито му е отнемал фактическата власт.

Идентичността на парцела, за който се отнася учредената суперficie, с процесния поземлен имот с идентификатор 56126.603.1874 по КККР на гр.Петрич, се установява и със заключението от извършената във въззивното производство при първото разглеждане на въззивната жалба - СТЕ. Както се посочи вече - не е спорно и се установява от експертното заключение,че учреденото на ищеца право на строеж с посочения по-горе нотариален акт не е реализирано.За имота е съставен Акт за частна общинска собственост №4632/19.02.2019г.,вписан в Службата по вписванията – гр.Петрич с вх.рех. №264/21.02.2019г.,акт №107,т.1 д.№156/2018г. В АОС е посочено правно основание чл.2 ал.1 т.1 от ЗОС във вр. с §42 от ПЗР на ЗИД на ЗОС,както и че имотът се намира в урбанизирана територия ,с начин на трайно ползване-ниско застрояване /до 10м/.Изяснява се чрез експертното заключение от извършената СТЕ и обясненията на вещото лице в съдебно заседание на 02.07.2020г.,че суперфицията по посочения нотариален акт е учредена при действието на КРП на гр.Петрич от 1958г. и в разписния лист към КП имотите са записани като ниви на физически лица,собственици към момента на внасянето им в ТКЗС./приложения №2 и 3 към експертното заключение/ . Имотът е бил земеделска земя и с КРП от 1958г. е извършена първична регулация на терена,в който попада /вж.обясненията на вещото лице в съд.заседание на 02.07.2020г./ Имотът,от който е образуван парцел III в кв.46 по РП на гр.Петрич от 1958г. е заснет с пл.№ 2182 като нива и първоначално записан по разписния списък на името на И.И.В.Освен парцел III,от имот пл. №2182 са образувани и парцели II и IV /съседни на процесния/.По следващите планове имотът не е изключван от регулация и по КРП от 1971г. при приложена регулация от 1958г. ,парцелните граници на парцел III са отразени кадастрално като имотни граници за имот пл.№3703,за който не е отреден самостоятелен парцел,а попада в терен,предвиден за обществено мероприятие- „Основно училище“./приложение №6 към експертното заключение/.По РП от 1988г. процесният имот попада в кв.83 в парцел за обществено мероприятие –„За ЕСПУ“.В заключението на вещото лице е посочено,че заповед №526/16.05.1988г.,с която е бил одобрен РП от 1988г.,е обявена за нищожна с решение на ВАС.По искане на собственици на възстановени земеделски земи в регулация,през 1996г. е процедирано ЧИЗРП за кв.83,в който попада процесния имот, както и за кв.76 и кв. 77.По

това частично изменение на ЗРП парцел I-отреден за ЕСПУ е преотреден за индивидуално жилищно строителство и парцел III,пл.№2182 в кв.46 по КРП от 1958г. се идентифицира с парцел XVI, кв.77.В експертното заключение – т.5 и т.6 на стр.6 подробно са обяснени грешките при кадастралното заснемане на имоти пл.№1874 и 1875 по ЧИЗРП ,одобрени със заповеди № I-C-103/04.04.2000г. №I-C-386/20.10.2000г. След съпоставка по плановете и придружаващите ги документи,вещото лице идентифицира процесния ПИ с идентификатор 56126.603.1874 по КККР,одобрени със заповед №РД-18-70/14.12.2010г. на изп.директор на АГКК /скица №15-41776/21.01.2019г. на л.4 от първоинстанционното досие на делото/ с парцел III в кв.46 по КРП от 1958г. и УПИ XVI-1874 ,кв.77 по действащия към 2020г. ПУП –ПР на гр.Петрич.

При новото разглеждане на делото от този въззивен състав е приета СТЕ, от чието заключение и при изслушване на в.л. в съдебно заседание, се установява, че:

От прегледа на състоянието на **одобрената** КККР за района на СТЕ /Приложения №№ 25 и 26 към експертизата/, е видно следното:

- кадастралната карта е изработена, процедирана, обявена и одобрена по имотни граници заснети на място, видно и от скицата от огледа на място /Приложение № 22 към експертизата, по в.гр.дело № 194/2020 год./, като няма възражения по отношение неверни имотни граници, нито при обявяването, нито при одобряването и;

- към датата на одобряването и влизане в сила, и към днешна дата, в КККР липсват нанесени имоти пл.№ 2184 на насл. на М.С, по Решение № 1831 от 17.04.1995 год. на ПК, и пл.№ 1875 на насл. на И.П.С, по Решение № 1247 от 11.11.1999 год. на ПК, и Заповед № I-C-103 от 03.04.2000 год., на Кмета на Община Петрич.

Най-логичното обяснение за този факт бил, че Общината, за която регулацията е водеща и собствениците на възстановените имоти пл.№ 2184 и пл.№ 1875, след постановяване на Заповед № I-C-373 от 18.12.1996 год. на Кмета на Община Петрич за ЧИРЗП, и скицата към нея /Приложения № 11 и 12 към експертизата, по в.гр.дело № 194/2020 год./, в които имотите стават парцели по имотни граници /идентични и на границите им по КККР/, са приели тези граници за нова даденост, както и че процедурата по възстановяване е приключила, като дори насл. на И.П.С са с нов н.а. от 2013 год., т.е. за имот по КККР, който включва и площ от имот пл.№ 2184, възстановен на насл. на М.С, но не включва площ от въпросен имот пл.№ 1874.

За останалата част от процесния имот, с площ от 657 кв.м., показана тонирана в лилаво на Комбинираната скица /Приложение № 27 към експерт./, в ОС „3“ гр.Петрич, няма подавано заявление от записания в разписния лист от 1958 год., като собственик И.П.С /И.В.И./, за възстановяване на бивша земеделска земя, като част от имот пл.№ 2182 по КП от 1958 год., по причина, че декларирана и доказана земеделска земя в м.П е за площ от 1.000 дка, при

площ на имот пл.№ 2182 по КП от 1958 год., от 2.411 дка, а също така няма подавани заявления и от други бивши собственици, освен изброените по-горе.

Процесният имот с идентификатор № 56126.603.1874, е останал невъзстановен, поради незаявяването му от бившите собственици, наследници на И.П.С /И.И.В/, по причина, че не притежават документи за цялата му площ от 2411 кв.м., като имот пл.№ 2182 по КП от 1958 год. /Приложение № 1 към експерт./, а само за нива в м.П от 1.000 дка /Приложение № 12 към експерт./.

От страна на другия бивш собственик, насл. на Д.Х.С, имало данни за недовършена процедура по възстановяване на имот с площ от 0.167 дка /167 кв.м./, **като частта попадаща в ПИ с идентификатор № 56126.603.1874 /в северната част до улицата/, е площ от 73 кв.м.**

Отделно от това, няма налице влезли в сила планове, посочени в чл.19 от ЗСПЗЗ за този имот, като предпоставка за придобиване на собственост на общината.

С акт за частна общинска собственост № 4632 от 19.02.2019 г. имотът, предмет на спора, е бил актуван като частна собственост на ответната община, на основание чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОБС във § 42 от ПЗР на ЗИДЗОБС (обн. в бр. 96/99 г. на ДВ). Според последното нормативно правило, застроените и незастроените парцели и имоти - частна държавна собственост, отредени за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините, съгласно предвижданията на действащите към датата на влизането в сила на този закон подробни градоустройствени планове, преминават в собственост на общините.

Земеделските земи на кооператорите, внесени в ТКЗС, не се включват в имуществото по чл. 48 ППЗСПЗЗ, те не подлежат на разпределяне между правоимащите по реда на чл.27 ЗСПЗЗ, а се възстановяват на собствениците на основание чл. 10 и сл. ЗСПЗЗ при подадено заявление по чл.11 ЗСПЗЗ.

В исковата молба ищецът претендира да бъде установено правото на му на собственост върху процесния имот като придобит от него по давност при осъществено владение от датата на учредяване на правото на строеж – 1962 г..

При направените възражения от ответника в отговора на исковата молба, за разрешаването на спора, въззивният съд споделя направения извод от ВКС, че са от значение правните въпроси - дали държавата е могла да придобие имота по силата на РМС № 404/ 1968г. с изменението на т.5 от 1981г. и дали е имало законова забрана за придобиване на собствеността по давност в срока на владението.

ВКС е посочил със своето отменително решение, че както е прието с решение на КС № 12 от 08.07.1993г., Министерският съвет не е имал правно основание да отчуждава безвъзмездно с административен акт и да се разпорежда с внесената от кооператорите в ТКЗС земеделска земя , защото според чл.28 от Конституцията от 1971г. редът и условията за отчуждаване на имоти на граждани се определят със закон като отчуждаването може да стане само след предварително предоставяне на равностойно обезщетение.

Действащите към 1981г. нормативни актове, регулиращи отчуждаването на недвижими имоти на граждани, кооперации и други обществени организации са ЗС и ЗТСУ, които също не са предвиждали такъв ред за отчуждаване и като нормативни актове от по-висока степен дерогират действието на ПМС 1/1981г. , за изменение на т.5 от РМС № 404/1968г. на основание чл.15 ЗНА.

Собствеността на кооперациите, както и на всички други обществени организации и на държавните предприятия, по аргумент от чл.2 ЗС в редакция ДВ бр.92/1951г. до изменението ДВ бр. 31/1990г. е социалистическа. При действието на чл.86 ЗС в редакция от ДВ бр. 92/1951г. е имало забрана да се придобива по давност социалистическа собственост, включваща и кооперативната собственост /чл. 1 от Закона за кооперациите от 1951г./отм./. Тази забрана е отпаднала с изменението на чл. 86 ЗС ДВ бр. 31/90 г., според което не може да се придобива по давност само вещ, която е държавна и общинска собственост, а с изменението на разпоредбата ДВ бр.33/1996г. изключението за придобиването по давност е предвидено само за публичната държавна или общинска собственост.

С разпоредбата на чл.5 ал.2 ЗВСОНИ ДВ бр. 107/1997 г. е заличена изтеклата придобивна давност за имоти, собствеността върху които се възстановява по ЗСПЗЗ и от влизане в сила на разпоредбата е започнала да тече нова давност/срв. ТР 10/2012г. на ВКС, ОСГК/.

Същевременно по силата на чл.19 ЗСПЗЗ общината е могла да придобие по давност земеделски земи, които не са били заявени за възстановяване при предвидените в разпоредбата предпоставки - да е налице влязъл в сила план за земеразделяне и одобрена карта на съществуващи и възстановими стари реални граници.

ВКС е посочил с отменителното си решение, че разпоредбата е императивна и съдът е длъжен да я съобрази, независимо, че не е посочена в съставения акт за общинска собственост, защото той няма правопораждащо действие, а по силата на чл.2 т.1 ЗОС общината придобива имотите и вещите, определени със закон. Разпоредбите, които забраняват придобиването по давност на определени имоти са императивни и съдът е длъжен, когато разглежда такъв спор да ги съобрази, независимо дали някоя от страните по делото се е позовала на тях.

Ако са били налице предпоставките на чл.19 ЗСПЗЗ по отношение на процесния имот, е приложим мораториума, въведен с §1 на ЗИД ЗС /ДВ бр.195/2006г., действащ до 31.12.2017г.

Въззивният съд кредитира заключението на вещото лице, изготвено при настоящото разглеждане на делото. Направен е извод, че има данни за недовършена процедура по възстановяване на имот с площ от 0.167 дка /167 кв.м./, като частта попадаща в ПИ с идентификатор № 56126.603.1874 /в северната част до улицата/, е площ от 73 кв.м.

Приетата / ДВ бр. 107 от 18.11.1997 г./ нова алинея 2 на чл. 5 ЗВСОНИ заличава правните последици на придобивната давност, изтекла до влизане на тази разпоредба в сила, по отношение на имоти, собствеността върху които се

възстановява по ЗВСОНИ и ЗСПЗЗ, но постановява, че от тази датата започва да тече нова давност. Като изхожда от разбирането, че преди окончателното приключване на административната процедура по възстановяване на собствеността върху земеделски земи, собствениците не могат да предявят иск за защита на правото си на собственост върху притежаваните от тях до образуване на ТКЗС земи, в своята практика ВКС последователно приема, че докато трае реституцията, придобивна давност не може да тече. В обобщение на изложеното, нормата на чл. 10, ал.13 ЗСПЗЗ и на чл. 5, ал.2 ЗВСОНИ не изключват по принцип придобивната давност като способ за придобиване от трети лица на право на собственост върху земеделски земи, собствеността върху които се възстановява по ЗСПЗЗ, а само като последица от владението, осъществявано от тях през определен период от време – от образуване на ТКЗС до 22.11.1997 г. , респ. до окончателното приключване на реституцията, когато тя следва влизането в сила на чл. 5, ал.2 ЗВСОНИ / в т.см Решение № 296 от 29.11.2012 г. на ВКС , първо гражданско отделение, постановено по гражданско дело № 320/2011 година и др./.

При данни, че има неприключила земеделска реституция, касаеща част от процесния недвижим имот, доколкото не е издадена скица на възстановения имот, въззивният съд приема, че ищецът не доказва, че е придобил правото на собственост върху същия, по давност. С оглед направения краен извод за липса на доказана активна материално-правна легитимация по иска от страна на ищеца, не следва да се обсъжда по-нататък дали общината се легитимира като собственик на процесния недвижим имот.

По изложените съображения обжалваното решение следва да се отмени като неправилно и вместо него да се постанови отхвърляне на предявения установителен иск по чл.124 ал.1 ГПК във вр. с чл.79 ЗС.

По разноските:

Въззивникът чрез процесуалния си представител е направил своевременно искане за присъждане на разноски – с отговора на исковата молба и с въззивната жалба – за въззивното производство. За първоинстанционното производство следва да се присъди като разноски само юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл.78 ал.8 ГПК съдът определя в размер на 200лв.В същия размер се дължи юрисконсултско възнаграждение като деловодни разноски на въззивника и за въззивното производство.Освен това от въззивника са доказани разноски за държавна такса по въззивната жалба -43,23лв., както и 800 лв. – за възнаграждение на вещото лице по представените платежни документи за внесен депозит-300лв. и доплащане-500лв. Следва да се включат и разноските за юрисконсултско възнаграждение в размер 200.00 лв. при разглеждане на делото от ВКС. Общо дължимата сума за разноски от въззиваемите на въззивника е 1443, 23лв.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 ГПК и чл.78 ал.3 и 8 ГПК , Окръжен съд - Благоевград

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №292/06.12.2019г. на Районен съд-гр.Петрич постановено по гр.д.№ 489/2019г. и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният на основание чл.124 ал.1 ГПК във вр. с чл.79 ЗС иск от **Н. ГР. Н.**, с адрес в гр. Петрич, ул. „Н.Й.В, ЕГН *****”, бивш жител на гр. Петрич, починал на - година, с **КОНСТИТУИРАНИ на осн. чл. 227 ГПК** в правата му негови наследници по закон: **К. Н. Н.**, с ЕГН *****”, с адрес: гр.П., ул.Н.В и **ГР. Н. Н.**, с ЕГН *****”, с адрес гр.П., ул.Н.В, против **Община Петрич**, със седалище и адрес на управление в гр.П., ул. Ц.Б с код по БУЛСТАТ - за установяване право на собственост на основание давностно владение и изтекла придобивна давност върху **поземлен имот с идентификатор 56126.603.1874** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Петрич, одобрени със заповед № РД-18-70/14.12.2010 г. на изпълнителния директор на АГКК, с площ от 870 кв. м., с административен адрес – гр.П, ул.О, с предназначение на територията – урбанизирана, с начин на трайно ползване – ниско застрояване (до 10 м.), при съседни – имоти с идентификатори 56126.603.9875, 56126.603.1876, 56126.603.1877, 56126.603.1880, 56126.603.1875 и 56126.603.7804.

ОСЪЖДА **К. Н. Н.**, с ЕГН *****”, с адрес: гр.П., ул.Н.В и **ГР. Н. Н.**, с ЕГН *****”, с адрес гр.П., ул.Н.В да заплатят на **Община Петрич**, със седалище и адрес на управление в гр.П., ул. Ц.Б с код по БУЛСТАТ - сумата от **1443,23 лв.** / хиляда четиристотин четиридесет и три лева и двадесет и три стотинки/ - сторени разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред ВКС, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____